

carne præcingimus; Tunicas magnas, five Superiores duas, quæ nec nimis longæ sint, nec nimis breves; Cucullas totidem, quarum Caputia sint quadrata, nec duorum palmorum latitudinem excedant, in longum, vel in latum, Tunicellas parvas ad carnem, supra tamen Cili- cia, tres, Cucullas parvas duas, Caligarum paria tria, Pedulium quatuor, Pelliciam unam magnam, quæ sine speciali licentia nunquam findatur, Sagum pellibus suffultum unum, & Sagum simplex unum, Cingulum, seu Zonam unam, ex canabe, vel ex albo corio, aut ex utroque contextam, Calceos diurnos, & nocturnos, seu sabere, vel ligno compactos, quos a cæno, nive, & pluvia, quantum possumus custodire debemus, Pileos duos.

2. Officiales etiam quando terminos exeunt, & Novitii ubique in Conventu, Cappas nigras deferunt: (*) quarum Caputia trium palmorum in longitudine, & duorum cum dimidio in latitudine mensuram non transcendant. Ex Indulto etiam Apostolico, personæ Ordinis nostri possunt deferre Pileum, vel Capellum de filtro, Monachi scilicet nigrum, Conventus Castaneum cum Capta ejusdem coloris: in quibus tamen nulla ponatur curiositas, aut foderatura, vel circumferentia ex serico.

(*) Ordinatio anni 1643. Priores, ex Officiales, & quæcumque cano- nizatæ quæ in solo transi- tu accedentes ad Urbem de- ceat per eas incedant, hoc est cum cap- pa talati ad foemiam Or- dinis, nisi in- tegritas a Do- nibus suis vel de remotis, cogantur per paucos dies ex negotiorum occurrentia commorari, & exceptis ea- sibus impo- nitur.

3. Verum quoniam tanta est Regionum diversitas, ut frequenter, quod in una est necessarium in altera sit superfluum, & ita nulla possit certa, & universalis lex pro omnibus statui, concedimus in unaquaque Provincia, five Natione, omnia illa aut dari, aut negari indumenta, quæ Priorum, & Visitorum judicio, & pro Do- morum consuetudine, ac facultate, videbuntur esse danda, aut deneganda. Hortamur autem, & obsecramus in Visceribus Domini Nostri Jesu- Christi omnes, & singulos Priores, & Visitato- res nostri Ordinis, ut in his, & aliis etiam om- nibus suorum Subditorum necessitatibus, ac ve- ris indigentis sublevandis, quantum facultates Domorum patiuntur, cum omni charitate, & promptitudine se faciles exhibeant: nec omnino in hoc patiantur se juste reprehendi posse.

4. Ad lectum non utimur linteaminibus li- neis, sed laneis dumtaxat, ex aliquo grosso pan- no patriæ, nec lectis plumis, aut matris, seu matalatis, sed stramine, seu paleis solummodo, intra crassam, & asperam aliquam telam in modum Sacci inclusis, aut etiam solummodo desuper coopertis, vel pro consuetudine Provin- ciarum tectis panno crassiore aliquo. Et præter hæc habemus etiam Pulvinar, & linteamen unum laneum ex panno grosso, & coopertorium, vel coopertoria juxta consuetudinem Domorum: & necessitatem Personarum. Reliqua autem uten- silia Cella tam ad mensam, quam ad alios ne- cessarios usus, dentur unicuique quantum necesse- sitas, & ratio, judicio Prioris postulaverint.

5. Et quoniam ad omnes quidem Monachos, maxime tamen ad nos, humilitatem, attritionemque pannorum, & univerforum, quibus uti- mur utilitatem, paupertatem, & abjectionem, certum est pertinere: injungimus Prioribus, ut tam in induendis se ipsis, quam Religiosis, non alios emant, vel emi faciant pannos, quam grossos, & rudes juxta morem patriæ, & inten- tionem Ordinis, & omnem curiositatem, ac su- perfluitatem religiose simplicitati, & paupertati contrariam; a se & sibi Subditis removeant.

6. Propterea Cellas singulorum aliquoties perfruentur, & si quid in Vestibus, libris, Ima- ginibus, & aliis utensilibus invenerint super- fluum, curiosum, aut Carthusianæ utilitati, & humilitati incongruum, omnino tollant, atque in utiliorem usum convertant, sine ulla persona- rum acceptatione. Nec quisquam Subditus præ- sumat inde murmurare, aut suum Superiorem, inquietare: alias, quoties id fecerit, toties ad terram comedat; aut aliter arbitrio Prioris ob suam contumaciam puniatur.

7. Visitatores etiam in actu visitationis soli- cite inquirent an ista observentur, & quos inven- erint culpabiles, acriter reprehendant; atque si opus fuerit qualitatem panni juxta præfens Sta- tutum præscribant: scientes se Supremo Judici districtam rationem reddituros: si in his negli- gentes fuerint inventi. Et ideo a se ipsis primum incipiant, & quod volunt, & debent in aliis re- formare. Id ipsi primum factis exhibeant. Licet nihilominus Prioribus, & aliis Officialibus extra terminos exeuntibus, vestes habere non melio- res, sed aliquantulum pro necessitate leviores.

8. Nullus Prior, Monachus, vel Conventus nostri Ordinis in itinere constitutus, Mantellum Sæcularem, seu Cappam a Caputo separatam, portare presumat: nisi propter imminentiâ peri- cula evitanda: alioquin per Capitulum Generale, vel Visitatores, juxta casus, & Personæ exi- gentiam puniatur.

9. Porro interdicitur universis personis Or- dinis, ne emant, aut fieri faciant, vel etiam ob- lata recipiant in suos usus, cultellos, cochlearia, schyphos, fuscinulas, denticalpia, auriscalpia, Rolaria, seu coronas, Cruces, Agnus Dei, & cætera quæcumque ex auro, argento, lapide, pretioso, serico, aut ex alia pretiosa, & curiosa materia fuerint, ex toto, vel in parte. Quidquid vero tale quis habuerit, consignet illud in ma- nus sui Prioris: qui pro sua prudentia illud in- pios usus convertet. Ipsos tamen cereos Agnus Dei, & cæteras reliquias aureis, aut argenteis ornamentis inclusas, nullo modo intendimus prohibere, & alienare: sed volumus simpliciter, & honeste includi, & juxta cuiusque devotionem, de Prioris consensu, aut portari, aut etiam in Ecclesia inter alias reliquias servari.

10. Libros etiam quoscumque, deauratos, & inargentatos fieri, vel emi prohibemus: similiter omnia horologia parva portatitia prohibemus; nisi forte ex aliqua causâ rationabili Priores judi- caverint, aliquibus officialibus ea esse permitten- da: & tunc talia esse debent, quæ non sint ullo modo curiosa, & pretiosa, sed, quæ viliori, & minori pretio emi possint. Majora pariter ho- rologia, seu excitatoria his tantum permittan- tur, quibus arbitrio Prioris videbuntur esse ne- cessaria: & ea talia sint, quæ nullo modo a Car- thusiana humilitate, & abjectione discrepent.

11. Tapetia universa, & eorum loco panni virides, five aliter quomodocumque colorati, nisi in Ecclesia, & Hospitio Nobilium, ubi est consuetudo; & cullini picturati, nisi in Ecclesia tantum in usu apud nos non habeantur.

12. Pelliciolas Vulpinas, & de animalibus silvestribus, & tunicas, ac Cucullas diurnas, de fustano, & sagia, & quascumque lineas interdicitur universis.

13. Nulla Domus, quæ debet ultra centum scuta, quoad ditiores Domos, vel quinquaginta quoad

quoad mediocres, vel vigintiquinque quoad mi- nores, licite possit edificare aliquid ædificium novum, nisi prius perolverit tale debitum, aut talem pecuniam habeat, vel de propinquo habi- tura sit, quam suo tempore pro tali debito resti- tuat Creditoribus: nisi forte ruinæ, aut majoris damni periculum immineret, si talis fabrica re- tardaretur, tunc enim, & non aliter poterit fieri.

14. Porro omnia curiosa, & superflua ædifi- cia omnino prohibemus universis, (*) ea vero, quæ licet non sint necessaria, utilia tamen, & commoda esse videbuntur, nullus facere præsu- mat sine consilio, & consensu sui Conventus, vel falem officialium, & duorum, ex discre- tionibus: & nisi uterque Visitor Provincie de- bite, & sufficienter informatus fuerit de com- moditate talis ædificii, & de loco, & forma ipsius, & de expensâ necessaria pro ejus constructione: & quod Domus, quæ vult tale ædificium fabrica- re, non sit gravata debitis aut aliis oneribus, sed bene provisâ suis omnibus necessariis, & præter hæc habeat, aut habere possit pecuniam ad tale ædificium requisitam. Quibus omnibus bene in- tellectis: Visitatores poterunt, & non alias, dare licentiam istud ædificandi, quam etiam licen- tiam, in scriptis, suis parvis sigillis munitam. Priori Domus relinquunt (*) si tamen tale ædi- ficium novum indigeat expensâ mille circiter scutorum quoad ditiores Domos, vel quingento- rum quoad mediocres, vel centum, quoad mi- nores, quæ non distant a Carthusia ultra tres dietas: non poterit edificari, nisi ultra prædicta omnia, accedat etiam licentia R. Patris. Quod si alter Visitorum ædificare voluerit, prædictis omnibus conditionibus servatis, tenebitur prius convocare suum Conventum, cum alio dis- creto Priore: qui examinatis omnibus prædictis, licentiam ei in scriptis dabit, vel si non proba- verint, denegabunt.

15. Picturas, & Imágenes curiosas, aut ali- quid inhonesti habentes, in Ecclesiis, & Domi- bus Ordinis, five vitreis, five in tabulis, lapidi- bus, parietibus, & locis aliis, tanquam derogan- tes, & contrarias honestati morum, & nostræ Religionis simplicitati, & humilitati, reprehendi- mus: & ne de cætero fiant inhibemus. Jam- factas vero si commode, & sine scandalo fieri possit, tolli, & amoveri: vel ad honestatem, & devotionem reformari volumus. Et quod de pi- cturis, & Imaginibus hujusmodi, illud & de ædi- ficiis, Vestimentis, Equitaturis, & earum orna- tu, & cæteris rebus curiosis omnibus, ordinamus: super quo Visitatores diligenter invigilent. (Or- dinatio anni 1676. Ut tollantur abusus, qui sæpe irrepunt ex licentiis indeterminate obtentis circa ædi- ficia construenda unde accidit, ut curiosa, superflua, & a simplicitate Carthusiana aliena ædificia ad ædifi- cantis libitum non raro erigantur: statuimus, ut in- posterum nemini liceat uti licentia generali ædifican- di, nisi prius ipsius structura vestigium in plano, & etiam elevationis fabrica in altum delineatio, fuerint exhibita, & determinata, ac juxta n. 14. cap. 12. Secunda partis Statutorum nostrorum a Visitori- bus prius examinata, tandem a R. P. fuerint appro- bata, & subscripta, quibus postea nemini liceat ali- quid notabile in murorum ambitu addere, demere, aut immutare absque expressa licentia sub pena abso- lutionis tam inflicta per ordinationem Capituli Ge-

neralis anni 1602. quam quoad istam penam reno- vamus; ordinantes, ut nullus possit ædificia sub tali- bus indeterminate licentiis nunc incepta profecti, donec præfenti ordinationi satisfecerit.)

De Solitaria Vita Commendatione.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

1. De commendatione vite solitaria, ad quam specialiter sumus vocati, pauca dicemus: scientes eam a multis Sanctis, & sapientibus, & tantæ auctoritatis, ut eorum vestigia non firmus calcare digni, copiose commendatam. Nostris enim ut in veteri, & novo maxime Testamento omnia pene majora, & subtiliora secreta, non in turbis tumultuosis, sed cum soli essent Dei famulus revelata fuisse, ipsosque Dei famulos, cum vel subtilius aliquid meditari, vel liberius orare, vel a terrenis per mentis excessum alienari cuperent: fere semper multitudinis impedi- menta vitasse, & solitudinis captasse commodi- tates.

2. Hinc factum est, ut aliquot exemplis ea, quæ diximus declararentur, quod in agrum ad me- ditandum Isaac solus egreditur: id enim ei non casuale, sed consuetudinarium fuisse credendum est. Quod Jacob præmissis omnibus solus reman- net, facie ad faciem Deum videt, nominis mu- tatione in melius, & divina simul benedictione ditatur: plus assequutus uno momento solus, quam toto tempore vite, comitatus.

3. Moses quoque, Elias, atque Eliseus soli- tudinem, testis est scriptura, quantum diligant; quantumve per eam in divinatorum secretorum, revelationibus crescant: quoque modo, & inter homines periclitentur assidue, & a Deo cum soli sunt, visitentur.

4. Sed & Hieremias solus sedet, quia Dei comminatione repletus est, potens dari aquam capiti suo, & oculis suis fontem lacrymarum, ut luceat interfectos populi sui, locum quoque ubi se tam sancto possit in opere liberius exerce- re postulat, dicens: Quis dabit mihi diversorium viatorum in solitudine? tanquam hoc in Civitate facere non vacaret: hoc modo indicans quan- tum impediatur socii gratiam lacrymarum. Quia etiam cum dixisset, Bonum est prætolari cum silentio salutari Dei. Quam salutis prætola- tionem maxime juvat solitudo: addidissetque, Bonum est viro cum portaverit jugum Domini ab adolescentia sua: ubi nos plurimum consolatur, qui propositum istud pene omnes a Juventute subivimus: adjecit, & ait: Sedebit solitarius, & tacebit: quia levabit se supra se. Omnia pene, quæ in hac nostra Institutione sunt, optime per quietem, solitudinem, silentium, & cælestium rerum amorem significans.

5. Quæ studia, suos alumnos quales efficiant, postea manifestat dicens: Dabit percutienti se ma- xillam, saturabitur opprobriis: quorum in altero patientia summa, in altero perfecta resulget hu- militas.

6. Joannes quoque Baptista, quo inter natos mulierum, juxta Salvatoris præconium, major nemo surrexit: quid solitudo securitatis, quidve utilitatis asserat, evidenter ostendit. Qui nec di- vinitus oraculis, quibus præditum fuerat, quod ab utero Spiritu Sancto repletus, in Spiritu, &

(*) Vide Ordinationem anni 1676, in fine hujus Capituli -- Ut tollantur &c.

lent, non tenentur recedere. Pro Hospitiis advenientibus, vel recedentibus, non dentur personis Ordinis recreationes.

12. Spatiamenta, que recreationis causa Monachis extra Domum, infra tamen terminos, certis diebus, ut dictum est, conceduntur, talia sint, & taliter ferventur, ut & omnis levitatis, & cuiuscumque mali suspicio prorsus tollatur, & integritati Ordinis, ac salutari profectui animarum non adverteatur, sed proficiant. Propterea quando ad ea spatiamenta exeunt Monachi simul exeant, simul sent, & simul redeant, omnesque ductum Præsentis sequantur, qui est Vicarius, vel eo absente, quod rarissime, & non nisi morbo exigente accedere debet, senior Monachorum ibi assistentium, nisi Prior alii specialiter id commiserit, ob iustas causas. Nec maneat in porta Domus, vel Curia, vel alio Domus loco, nec quilibet Officinas Domus intrent, sed recta eant, & redeant. Juniores tamen Monachi paululum separati ab aliis incedant, quamdiu Priori visum fuerit expedire, adjuncto illis aliquo ex discretioribus Monachis. Nec etiam intrent Domus Secularium, etiam si sint Coloni Grangiarum nostrarum. Quod si dum exeunt necessario transitum facere cogantur per Vicinas Villas, aut Villagia, hoc casu, solo transitu sint contenti, servata omni modestia, & gravitate, ut de se secularibus bonum dent odorem. Nec in ipsis spatiamentis suis comedant, & bibant, (a) nec cum victualia portent, etiam intuitu pietatis, & elemosynæ. Qui contrafecerit, pro vice qualibet semel in Refectorio, presente Conventu, ad terram comedat, panem, & aqua contentus, & asserere nudo; et si tertio perseveraverit, Præsentis arbitrio, prout casus exegerit, gravius puniatur. Et qui eis victualia ministraverit, si inferior Prioris fuerit, eidem poenæ subiacet. Prior vero si in hoc excesserit, Visitatorum arbitrio pariter puniatur. Nec Visitatores, quanto minus Priores, possint super hoc dispensare, aut licentias dare, vel Constitutionem istam quomodolibet relaxare.

13. Omnino vero prohibemus ne ullo unquam tempore, vel modo in ipsis spatiamentis Monachi pernoctent, omnes licentias super hoc, præsentis Statuto omnino revocantes, & prohibentes, ne ullo modo concedantur, & qui eas postulerit, habeatur pro persona parum zelante gravitatem, & honestatem nostri Ordinis, & regularem Monachorum nostrorum disciplinam.

14. Monachi in spatiamentis, & alibi coram secularibus, vel in Conventu, non deferant in capite calanticas lineas, aut sericas, sed laneas tantum sub Caputio.

15. Domus Ordinis, que non habent terminos spatiamentorum sibi per Ordinis auctoritatem assignatos, vocent Visitatores illius Provincia, qui eis assignent terminos, secundum Ordinis honestatem, competentes. Et hæc eadem in Domibus novis recipiendis de cetero diligenter observent Priores: quibus dictarum Domorum novarum receptio committetur. Terminum autem in novis Domibus limitati, vel limitandi per Visitatores, aut Priores adhuc deputatos, vel in posterum deputandos, in scriptis præsententur Capitulo Generali proxime subsequenti, & ibi rationabiliter examinati, per Dis-

cretarios approbentur, & confirmantur, vel etiam, si eis visum fuerit, infirmantur. Quod si Domus aliqua terminos sibi de novo limitatos subsequenti Capitulo neglexerit intimare, lapsio illo Capitulo, ante confirmationem, Monachi illius Domus terminis prædictis non gaudeant: nec ad eos exire possint pro spatiamentis.

ORDINATIO ANNI 1610.

Mandatum SS. D. N. Pauli PP. V. Nobis infirmatum de habenda lectione Sacre Scriptura in Domibus inferioribus Ordinis nostri qua decet animi demissione, & reverentia suscipientes, eique ut debemus, & semper assuevimus humillime obtemperantes, præcipimus omnibus, & singulis Prioribus dictarum Domorum, ut in dictam lectionem fieri curent in suis præfatis Domibus iuxta dispositionem, & formam a R. P. præfribendam habita ratione moderationum ejusdem SS. D. N. præcedentium ordinationum.

NOTA.

Mens mandati Apostolici, ejusque finis attendenda sunt, Ea autem sunt, ut sufficienti saltem Monachorum eruditioni provideatur, qui ad Sacerdotium promovendi, & ad confessiones audiendas sapius deputandi, ad hæc munia necessario disponi debent, per studium, & lectionem coram, qua ad id conducunt. Unde merito lectio ista debet maxime institui, de his que ad Sacramentorum administrationem, & moralem Theologiam pertinent. vide Decretum SS. Domini Nostri Clem. PP. VIII. editum anno 1599., & a SS. D. Nostro Urbano PP. VIII. renovatum, in Bullario relatum, Tom. 4., & ibi num. 2. reperies, quomodo Decretum Sac. Conc. Trid. super hæc re debeat intelligi.

De Operibus Communibus.

CAPUT DECIMUMSEXTUM.

1. Opera communia ter trinis diebus in anno fiant: in quibus Monachi circa mundationem in Pannorum Ecclesiæ, aut aliud honestum opus occupantur iudicio Priorum.

2. Prima opera sunt secunda hebdomada Pasche, alia, secunda hebdomada post festum Apostolorum Petri, & Pauli, tertia, prima hebdomada post festum S. Michaelis. Quod si aliquo die operum, sit festum Capitali vel abstinentia, vel indispositio temporis quoad exteriora, propter hoc non transferuntur opera ad aliam hebdomadam, sed pro die, qua cessatur ab opere, alia die ejusdem hebdomada laborabitur. Verumtamen si dictis temporibus propter aliquod impedimentum occurrens non possint commode fieri, ante, vel post, prout commodius erit, supplebuntur.

3. Porro prima die in Coemeterium convenimus ad preces faciendas, prout in prima parte describuntur, post quas dicto a Priore, vel Vicario Benedicite, ad operandum eximus.

4. Cum aliqui ex Monachis alicui operi mancipantur, ipsi quidem loquuntur ad invicem: cum supervenientibus vero nequaquam, nisi Priore presente, aut de ejus licentia.

5. Quando adjutorium pro aliquo opere percipiendum querimus, debemus exprimere quos, & quot habere volumus, & quamdiu. Alias si prima die opus nostrum non compleverimus, die

sequenti de illa licentia data, nisi expressum fuerit, nos juvare non possumus, sed pro adjutorio licentiam denuo petimus.

6. Qui scribere, aut aliud opus facere scit, & potest, si monente Priore, ut id faciat, acquiescere noluerit, a vino abstineat, aut etiam gravius puniatur arbitrio Prioris.

7. Quicumque in quacumque obedientia, cujuslibet agit vices, nihil omnino in ea sine licentia mutare permittitur. In Cellis quoque ipsis, nihil nisi prius offensum, & concessum mutari, fieri sinitur, ne Domus laboriose factæ, curiositate deteriorentur, vel destruantur.

De Novitio.

CAPUT DECIMUMSEPTIMUM.

1. Novitio antequam vigesimum annum attingerit, recipere non solemus, si tamen aliqui minoris ætatis postulent admitti, qui Prioris, & majoris partis Conventus sint doctrina, devotione, maturitate, & corporis viribus sufficientes ad portanda onera Ordinis, concedimus illos posse recipi ad probationem, dummodo octavum decimum annum saltem attingerint.

2. Cum Bigami de jure sint privati Tonstura, & omni privilegio Clericali, inhiemus ne recipiantur ad habitum Monachorum: quia fieret injuria Ordini Clericali. Si secus fuerit attentatum, talis receptio, sed & professio si inde fuerit subsecuta, nullius sit valoris.

3. Nullus etiam conjugatus, altero Coniuge in Sæculo remanente, etiam si in hoc auctoritas Episcopi Diocesani, & consensus in Sæculo remanentis intervenerit, recipiatur ad Ordinem nostrum sine speciali licentia Capituli Generalis, vel R. Patris. Eam etiam, qui sola promissione per verba de futuro alicui mulieri ligatus fuerit, facile non recipimus, propter inquietudines, & tumultus inde evenire solitos.

4. Nullus insuper in alia Religione, cuiuscumque nominis fuerit jam professus ad Ordinem nostrum recipiatur, etiam habita sui Superioris licentia: nisi per licentiam R. P. Carthusiæ, vel Capituli Generalis.

5. Qui habent aliquod perpetuum corporale vel spirituale impedimentum, quominus ad Sacros Ordines licite promoveri, aut in eisdem ministrare possint: nullatenus admittantur ad annuam probationem, vel professionem. Nec pariter recipiantur Novitii, qui non sunt in membris suis, vel corpore bene dispositi, nec sufficientes ad portandum onera Ordinis.

6. Monemus omnes Priores, & Conventus, ut in receptione Novitiorum sint magis solito circumspiciti, & ea, que de ipsorum receptione hic continentur, studeant diligentius observare (a), de sufficientia maxime, & moribus inquirendo, & illorum conversationem, saltem per Mensem in habitu Seculari, ante receptionem ad habitum comprobando.

7. Priores, quorum Conventus propter paupertatem dividuntur, nullos valeant interim Novitios recipere absque licentia R. P. vel Capituli Generalis. (b)

8. A Novitio, seu ingredi volentibus Ordinem nostrum, nihil a quoquam nostrum penitus

exigatur, aut petatur. Qui enim ab eis quicquam exigit, & recipit, sententiam excommunicationis incurrit ex Constitutione Urb. PP. V. que incipit -- Sane ne in vinea Domini. Quod si Prior aliquid exegerit, sit extra Sedem suam in Ecclesia quadraginta diebus & totidem sine misericordia, infra sex Menses, faciat abstinentias. Si Procurator, vel alius exegerit, sit Novitius per quadraginta dies, & totidem in Capitulo recipiat disciplinas, Prioratumque Prior, & procuratorem Procurator amittant: si eis contentibus exactio jam venit ad effectum. Si tamen Novitius, aut ingredi volens Ordinem nostrum libere aliquid, & sine omni pacto, nullaque precedente petitione, dare voluerit, libere poterit recipi, & juxta voluntatem dantis expendi: dum tamen talis voluntas non deviet a rigore Statuti, nec per eam lapsus aliquis in ordinem fiat. Qui contra fecerit, poena, que Statutorum transgressoribus imponitur irremissibiliter puniatur.

9. Verumtamen sequentes Sacri Concilii Tridentini Constitutionem declaramus quod nulla donatio alia, quam pro victu, & vestitu, nullaque obligatio, aut renunciatio per Novitium facta, etiam cum juramento, vel in favorem cuiuscumque cause pia, valet, nec effectum suum sortiri potest, nisi secuta Novitii ipsius professione, quam si non fecerit Novitius, talis donatio etiam cum hujus favoris expressa renuntiatione etiam jurata, sit irrita, ac nullius effectus. Propterea bona Novitiorum, ante professionem emissam, nullus alienet, vel alienari, etiam Novitio volente, permittat: Sed eorum omnia adinstar depositorum fideliter custodiantur, & si contingat eos ante professionem a nobis recedere, omnia ex integro, que sua erant, eis restituantur.

10. Quando aliquis venit ad nos volens fieri Monachus, primo interrogatur a Priore in privato: quo motivo, & qua intentione hoc velit. Deinde examinatur, si tantum habet literarum, quantum sufficiat Monacho, & Religioso ad Sacerdotium promovendo; & si cantare potest. Postea inquiritur, si in aliqua Religione professionem fecerit: si non servilis sed libera sit conditionis; si uxoratus, aut Bigamus, si unquam pro materia fidei purgatus fuerit per RR. Inquisitores de vehementi suspitione, aut etiam vehementer suspectus de fide fuerit, si homicidium voluntarium aliquando perpetravit, si ullum habet impedimentum corporale, vel spirituale, quo minus ad Sacros Ordines possit promoveri, aut in iisdem ministrare, si habet morbum incurabilem, si debet alicui, vel aliquibus pecunias, aut aliquid temporale. Monetur etiam, & suadetur ei, omnibus, qui adversum eum aliquid habent juxta Evangelium reconciliari: aut si quid aliquem defraudavit restituere, si habet unde. Postremo proponuntur ei dura, & aspera, totaque vite nostræ, quam subire desiderat, ratio, vilitas, & asperitas: prout fieri potest ante oculos ponitur. Quod si Prior eum ad omnia paratum, & ad onera Ordinis sufficientem putaverit: nihilominus conversationem ejus saltem per mensem, in habitu Seculari antequam recipiatur ad habitum nostrum comprobabit, & interim mittet ad Cellas Monachorum, quos ipse

Ooo 2 judi-

(a) Potest hic intelligi de aqua cruda Fontis, qui in via occurrit.

(a) Vid. Ordinationem anni 1679. in fine. v. Cap. Sol. licite vigiliant &c.

(b) Vid. Ordinationem anni 1597. in fine. v. Cap. Cum certo constet &c.

virtute Ellæ Christum foret dominum præventurus: nec mirabili Nativitate, nec parentum Sanctitate securus: frequentiam hominum fugiens tanquam periculofam, deferta solitudinis tanquam tuta delegit: tamdiu pericula, mortemque nesciens quamdiu Eremum solus incoluit. Ubi quid virtutis lucratus, quidve sit meriti. Christi Baptismus, & pro Iustitia mors suscepta monstravit. Talis enim, est factus in solitudine, ut dignus esset, lavantem omnia Christum solus baptizare, & pro veritate nec carcerem, nec mortem declinare.

7. Jesus ipse Deus, & Dominus, cujus virtus nec secreto juvari nec publico poterat impediri, ut suo tamen nobis consuleret exemplo: priusquam prædicaret, tentationibus, & jejuniis quasi probatus est in solitudine. De quo scriptura refert, quod relictis turbis Discipulorum in montem solus ascenderit orare. Qui, & imminens jam tempore passionis, Apostolos reliquit, solus exoraturus, isto vel maxime insinuans exemplo, quantum solitudo profit Orationi: quando, comitibus licet Apostolis, non vult mixtus orare. Et ne mysterium, hic, nobis omnibus maxime observandum, silentio prætereamus; idem Dominus, & Salvator humani generis, per se dignatus est vivum, atque primum nostri Instituti exemplar præbere: cum in deserto solus degeret orationi, & internis vacans exercitiis I jejunio, vigiliis ac cæteris poenitentiae fructibus macerans corpus: per arma spiritualia, tentationes, & adversarium nostrum superans.

8. Jam ipsi per vos considerate, quantum in solitudine Sancti, ac Venerabiles Patres Paulus, & Antonius, Hilarion, Benedictus, & cæteri vobis innumerabiles, mente profecerint: & probatis suavitates psalmodiarum, studia lectionum, fervores orationum, subtilitates meditationum, excessus contemplationum, baptismata lacrymarum: nulla re magis, quam solitudine posse juvari.

De Cella, & Silentii observatione.

CAPUT DECIMUMQUARTUM.

1. Cum præcipue studium, & propositum nostrum sit silentio, & solitudini Cellæ vacare, juxta illud Hieremias: sedebit solitarius, & tacebit, & levabit, se supra se, & alibi: A facie manus tuæ solus sedebam, quia comminatione replesti me: ideo Cellæ incolam diligenter, ac solite decet invigilare, ne quas occasiones egrediendi foras, exceptis his, quæ generaliter insitute sunt, vel machinetur, vel recipiat, sed potius sicut aquas piscibus, & caulas ovibus; ita suæ salutis, & vite, Cellam deputet necessariam, in qua quanto diutius, tanto lubentius habitabit, dum tamen in eâ se se ordinate, & utiliter occupet, legendo, scribendo, psallendo, orando, meditando, contemplando, & laborando, & quam si frequenter, & levibus de causis exire infueverit, cito habebit exofam.

2. Si quis ad Cellam venerit volens nobiscum loqui, vel ad nos intrare, interrogetur prius, si Præfens licentiam ei dederit, aliter ad colloquium non recipiatur, nec intrare permittatur, nisi talis fuerit, de quo sit credendum, quod sine licentia non venerit. Qui autem cum licentia venit, non debet silenter, & repente intrare: Sed pulsare ad ostium, & expectare, donec ha-

bitator Cellæ ad eum exierit, & tunc hujusmodi licentiam habens dicit, *Benedicite*.

3. Qui de Ordine nostro non sunt, nec ad ipsum Ordinem aspirant, nullatenus in Cellis nostris hospiteantur.

4. Cum aliquis est nobiscum in Cella, primum ostium sit apertum, & secundum nullo modo ita obseretur, ut non possit a personis nostri Ordinis ingredi volentibus aperiri. Nullus etiam quando in Cella solus est, se ipsum in ea pessulo, aut aliter includat de die, aut de nocte, nisi ex aliqua causa, quam Prior approbaverit. Quod si qui deprehensi fuerint, se cum alio, vel aliis, in propria, vel alterius Cella, aut alio quovis loco, conclusisse, unde vehemens suspicio mali haberetur: præfens statuti vigore incarcerationentur. Si vero illa inclusio tali suspicione careret, arbitrio Prioris puniantur.

5. In Cella alterius quando operamur cum eo, aut visitandi eum, licentiam habemus. Horas dicere cum eo licet. Cum autem aliquis est in alterius Cella, vel alibi per licentiam extra Cellam, audito Completorio statim recedere debet: nisi majorem moram faciendi, specialem licentiam habuerit. Non enim licet Nobis post completorium loqui, nec deinde ante Primam, nisi causa notabili exigente.

6. Si quis qualibet, vel sua, vel alterius negligentia pane, vino, aqua, sale, igne, aut alia re necessaria caruerit, vel insolitum clamorem, aut strepitum audierit, vel periculum ignis insiterit, licebit Cellam exire, & subsidium præstare, vel petere, etsi tanta necessitas urget uno vel duobus, vel paucissimis verbis, quod res postulat; indicare.

7. Qui vero aliter absque licentia silentium, fregerit, culpam suam recognoscat, & disciplinam cum virgis accipiat in Dominica proxime subsequenti: sicut supradictum est. Et si assuetus fuerit in frangendo, vino privetur, aut ad terram comedat: vel alia poena arbitrio Prioris puniatur.

8. Qui per licentiam de Cella exierit: extraneis, vel etiam domesticis famulis sine speciali licentia non loquatur. Et si licentiam loquendi habeat; nolumus tamen, quod inquirat, aut loquatur de negociis, & regimine Domus, aut alio modo immisceat se hujusmodi diebus, nisi a Præfente ei injunctum fuerit. Non enim expedit habitatori Cellæ nosse hujusmodi, quæ ad Officiales pertinent curanda, cum etiam hoc, totius Domus paci contrarium sit.

9. Silentium ubique, sed maxime in Ecclesia, Capitulo, Refectorio, Claustro, & Rasura strictius servare debemus.

10. Cum Novitiis etiam nemo nostrum loquatur; nisi Prior, Vicarius, & eorum Magister.

11. Nullus per ostium prati, seu horti, vel ad fenestram Cellæ, quæ respicit contra hortum communem, debet ad Colloquium recipi: etiam si dixerit, se habere licentiam colloquendi.

12. Monachi non permittant Conversos, & Donatos, vel famulos Domus, ingredi Cellas suas absque licentia, nec etiam cum prædictis sine licentia loquantur in Domo: nec de negotiis inquirant: alioquin vino priventur, aut aliter arbitrio Prioris puniantur.

13. Monachi in Mensa silentium frangentes, septem Psalms cum litania dicere tenentur, & sicut pro prandio, sic pro coena poenam incur-

runt

runt memoratam. Priores tamen, & Procuratores, & itinerantes ab hac observatione silentii, & poena eximimus. Verum propter verba superflua, quæ tunc facile excidere solent dicant prædicti, semel tantum in die, in quo silentium in mensa fregerint, Psalmum *De profundis, Pater noster, Ave Maria*, cum oratione *Fidelium, & Omnipotens &c. qui vivorum*. Circa Infirmos etiam possunt Priores super hoc dispensare, attenta Infirmis qualitate, prout viderint expedire.

14. Cum Patribus Nostri Ordinis, qui interdum ad Domos nostras itineris opportunitate, aut necessitate negociorum adventant, loqui nobis non licet sine Præfidentis licentia: hunc ipsi nec quaramus, nec cupimus, nisi legitima ratio aliud postulet. Non enim cultori solitudinis, silentique tenaci, & avido quietis conduct, aut alios invifere, aut ipsum ab aliis visitari absque causa.

De Colloquio Claustri, & Spatiamentis.

CAPUT DECIMUMQUINTUM.

1. Colloquium in Claustro commune habemus omnibus diebus Iestis Capituli post Nonam, exceptis solemnitatibus Nativitatis, & Coenæ Domini, Paschæ, & Pentecostes: omnibusque festis in Quadragesima super hebdomadam occurrentibus.

2. Volumus autem, ut eodem die non detur recreatio (a) si datur Colloquium Claustri: aut non detur Colloquium Claustri, si eo die detur recreatio.

3. Concedimus etiam singulis septimanis, excepta hebdomada Sancta, unam aliam dari Recreationem, seu Spatiamentum, ultra Colloquia Claustri diebus festis concessa: inhiabentes propterea omne aliud Colloquium, tam feria quinta, quam hebdomadæ Capituli Generalis, & similiter egressum de Cella propter recordationes. Hortamur nihilominus omnes, qui indigent prævidere suas lectiones, ut eas prævideant, illo modo, tempore, & loco dumtaxat, quæ Visitatores in suis Provinciis cum judicio Prioris ordinarint, ut omnia fiant sine ullo inordinato egressu, discursu, aut fractione silentii.

4. Quando post Nonam in Ecclesia dictam diebus Capituli in Claustro convenimus, tunc antequam sedeamus, qui præfcti conventui dicit *Benedicite*; deinde sequitur lectio de Statutis, & Evangelii; qua finita commune Colloquium habemus; in quo nullus consulere debet secreto, vel sussurrare, vel dicere aliquid, quod nolit ab omnibus intelligi, vel audiri: sed nec tunc alibi loqui licet, quam in ea parte Claustri, vel loci, ubi Colloquium habetur; nisi forte pauca verba.

5. Ubicumque autem Colloquium habemus, curandum nobis est, maxime coram extraneis, ut caveamus a multiloquio, clamore, & risu indecoro; & ut sermones nostri sint religiosi, & pii, non vani, sæculares, vel contentiosi.

6. Priores sint solliciti ad rescindendum vana, & indisciplinata Colloquia, & Monachis suis, aliisque subiectis firmiter interdicit ne de Dominis terre, aliisque Principibus, factisque ipsorum in Colloquiis, vel alibi verba inordinata habeant

contendendo, & partes faciendo. Quis contrafacere præsumperint, a Colloquiis excludantur, & pro modo culpæ alias puniantur. Et si qui tales contentiones, Dominis, sive Principibus, sive Domesticis eorum revelaverint; si Monachi sint careant voce, & sin Novitii ad Ordinis voluntatem: alii vero statim carceri mancipentur.

7. Hortentur vero, & omni instantia inducant suos ipsi Priores, ut colloquia habeant de Deo, de Sanctis, de Divinis mandatis, de observatione Statutorum nostrorum, de Virtutibus acquirendis, de extirpandis vitiis, de tentationibus intermofcendis, & superandis, de quatuor novissimis, & omnino de bonis, & utilibus ad animæ salutem, & profectum spirituales: sæpius illis commemorantes hæc Beatorum Hieronymi, & Bernardi dicta: Inter sæculares nugæ, nugæ sunt, in ore autem Sacerdotis, blasphemæ. Et alibi, Nugis aperire os illicitum est, assuescere sacrilegum. Illud etiam Sancti Benedicti Decretum frequenter inculcantes: Scurrilia verba, risumq; amoventia, æterna clausura damnamus. Porro murmuratoria, detractoria, turpia, & similia vitiosa verba non solum prohibeant Priores, sed & severe puniant, commentes non solum eos, qui detrahunt, vel murmurant, sed & eos, qui detrahentes, vel murmurantes audiunt, nec reprehendant, cum utiliter possunt, vel saltem Priori non denuntiant, peccatis alienis involvi, & communicare.

8. Qui non adfuit Nonæ diebus binæ refectiois, non debet interesse Colloquio, & qui non debent interesse Colloquiis, non habent Colloquium aliud in illo die, nisi ex speciali licentia.

9. Ad commune colloquium Claustri non admittuntur ullo modo extranei cujuscumque qualitatis, vel conditionis extiterint, nisi ex causa rationabili aliquando Priori aliter visum fuerit, & si qui sine speciali licentia Prioris, vel Vicarii se ingesserint: recedant Monachi potius quam illos ad Colloquium admittant.

10. Quoties autem ad Colloquium admittuntur extranei, non debemus in respondendo eis prævenire Priorem, vel Seniores, nec ejus, vel alterius sermonem interrumpere. Et quando aliquis ex nobis, de licentia, vel jussu Prioris aliquid eis ad ædificationem loquitur; cæteri debent patienter audire, & ipse, qui loquitur non debet modum excedere. In partem vero ducere aliquem, vel duci, aut quasi secreto aliquid intimare, aut mandare aliquibus, non licet, nisi licentiam dante Priore, quam licentiam non ad nos, sed ad eos, si tanti habeant, pertinet petere.

11. Cum Monachi propter extraneos, vel propter aliam causam jussu Præfidentis in Claustro, vel alium locum, ad commune Colloquium vocantur (*) qui eos convocat non dicit eis *Benedicite*, sed quisque cum advenit, sedenti juxta se *Benedicite* dicit. Deinde quamvis Prior præfens non sit, nec etiam extranei loqui licite possunt. Recedentibus autem extraneis, propter quos ad Colloquium convocati sunt, aut finito tractatu propter quem vocati sunt, recedunt & ipsi Monachi cum silentio, nisi esset tunc de Statuto Colloquium, quia tunc nisi vel-

O o o lenti

(a) Recreationis nomine ex præfenti usque Ordinis intelligenda est transitorio Colloqui ex Claustro in Hortum, sive alium locum a Visitatoribus designatum, cujus recreatio concessa.

In libera prudentia Superioris semper remanet, ut hic satis notantur cum de Jure Statuti non habeatur, sed dari indigeat ut possit haberi.

(*) Vide Ordinationem anni 1610. in fin. hujus Capituli. Mandatum SS. D. N. Pauli PP. V. &c.

judicaverit idoneos esse, ut illum examinent, & videant, an receptibilis sit.

11. Porro nullus Prior recipiat aliquam personam ad habitum Ordinis sine totius Conventus, vel majoris partis voluntate, & consensu (a) propterea postquam sufficienter fuerit probata conversatio postulantis, certo die proponetur Conventui; ac primum quidem coram toto Conventu interrogabitur, si in aliquo Ordine professionem fecerit, si liber, & non servilis conditionis, si Matrimonii vinculo solutus, si absque incurabili morbo, si possit ad Sac. Ordines ascendere, si de debitis satisfecerit, sciturus quod si super his veraciter non responderit, si aliquid celaverit, poterit etiam post professionem expelli.

12. Postquam ad hæc responderit: Secedit; & Conventus de ejus deliberat receptione. Quem si recipiendum judicaverit, rursus eum revocat; & tunc ipse toto corpore prostratus misericordiam postulabit. Deinde ad jussum Prioris surgens supplicabit propter amorem Dei, se ad probationem sub habitu Monachali recipi pro prebendario, & humillimo omnium servo. Cui tunc Prior proponet, quot, & quanta sint dura, & aspera in Ordine nostro toleranda, quam sit prolixum Divinum Officium, diurnum pariter, & nocturnum, quanta sit victus, & vestitus austeritas, quanta Cellæ, & silentii observantia, quam sit arcta obedientia, paupertatis, castitatis, stabilitatis, & novæ vite semita, quam difficilis sui ipsius in omnibus abnegatio. Denique tota vite nostræ ratio, vilitas, & austeritas: prout fieri potest, illi ante oculos ponetur.

13. Ad quæ si imperterritus manens, responderit, se de sola Dei pietate Fratrumque orationibus confisum, ea prout divina concesserit clementia implendum. Tum demum ad pedes Prioris genuastectens, junctas manus inferat infra manus Prioris, & Prior ex parte Dei, & Ordinis, & sua, & Fratrum concedat ei societatem Ordinis, & proponat eidem, quod ante professionem libere poterit exire; & quod vicissim erit in nostra libertate, & potestate ipsum emittere si nobis (quod absit) non placeret conversatio ejus. Quo facto recipitur in osculo Pacis a Priore prius; deinde a cæteris omnibus, qui si statim non sit paratus indui, certus, ei usque ad quem venisse debeat, terminus non nimis remotus dabitur: ad quem si non venerit, nos non teneamur eidem. Ad datum autem terminum veniens, statim post supplicem in Conventu postulationem induitur.

14. Sciendum autem, quod absente Priore nullus Novitius potest recipi, nisi de speciali licentia Prioris. Recepti tamen ad statutum terminum venientes, Priore multum remoto, nec brevi reversuro: possint a Vicario, & Conventu indui, & incellari.

15. Die quo induitur Novitius, postquam indutus est, & preparatus, ducitur ad Ecclesiam, & instruitur, ut ad gradum Altaris faciat orationem suam. Interim Conventus cantat in Ecclesia versum, *Veni Sancte Spiritus*, quo finito, Prior dicit preces consuetas in prima parte descriptas. Quibus dictis ducitur Novitius ad Cellam, Conventu cantante Psalmos, *Miserere mei Deus; Quam dilecta, Memento*. Si tamen

unus, aut duo sufficere possunt, unus tantum aut duo dicantur. Eundo ad Cellam præcedit Prior cum Stola, & Sparfario, sequitur Novitius: Deinde Conventus præcedentibus senioribus. Veniens autem Prior ad Cellæ ostium aspergit Novitium, & ipsam Cellam dicens, *Pax huic Domui*: tenensque manum Novitii introducit eum, & ducit ad Oratorium, ubi flexis genibus orat, & interim finito a Conventu Psalmo, vel Psalmis: Prior consuetas, ut alibi habentur, preces dicit. Quibus completis, jungit Novitio Cellæ, & aliorum, quæ ad Ordinem nostrum pertinent observantiam, & exercitium, in remissionem peccatorum.

16. Commendatque eum uni ex Monachis, quem magis idoneum ad hoc cognoverit, nulla habita ratione antiquitatis: qui eum horis competentibus visitans, instruet ad horas dicendas, & cæteras observantias Ordinis, quas Novitium ignorare non oportet. Ad quæ etiam pertinebit, ipsius Novitii mores informare, in spiritualibus exercitiis eum dirigere, & tentationibus ejus remedia opportuna adhibere; debet tamen unus, & idem omnium Novitiorum, curam habere.

17. Novitii opportuno tempore moneantur, & instruantur a Magistris suis ad faciendam confessionem generalem: quam debent facere. Priori antequam ad professionem admittantur. Priores autem ex Indulto Apostolico possunt absolvere eos, qui nostro Ordini volunt aggregari postquam habitum susceperint, a sententia excommunicationis, suspensionis, & interdicti, quibus sunt forsitan innodati, & super irregularitate prius contracta dispensare, & a votis in Seculo factis absolvere, si in Ordine perseveraverint: nisi casus adeo esset gravis, & enormis quod super eo Sedes Apostolica merito esset consulenda, & provisio, quod si essent pro debito excommunicati, suspensi, vel interdicti, satisfaciant quibus tenentur.

18. Novitii pecunias, & alias res suas, quas secum forte attulerint, ex integro Priori reddant, ut non ipsi, sed Prior, vel cui Prior injunxerit, eas fideliter ad instar Depositorum, custodiat.

19. Novitius nec reprehendit, nec publice reprehenditur: sed cum offendit, instruitur a Priore, vel a Vicario, aut a Magistro. Non debet manere in colloquio communi, nec de negotiis Domus se intromittere; nec quærere licentiam ut possit aliquem visitare.

20. Infra tempus probationis, non Missam, in Conventu, non Evangelium, non Epistolam dicit: nec ad Ordines mittitur, sed hebdomadam cantus facere, & tam in Ecclesia, quam Refectorio legere potest: quam cito sibi fuerit injunctum a Priore. Et si Sacerdos fuerit, potest ad arbitrium sui Prioris Missas privatas celebrare.

21. Porro Sacerdotes, qui de Seculo veniunt ad Ordinem, si in Missarum celebratione, & observantiis Regularibus formæ Ordinis se noluerint conformare, vel in sustinenda sua opinione fuerint obstinati, vel in modo vivendi singulares: ad professionem nullatenus admittantur: quoniam per tales personas olim multa in Ordine scandala pervenerunt.

22. Si

(a) In aequalitate partium, pars Prioris in posterum non debet prevalere, quia tunc revera non est major pars Con-

ventus, prout hic requiritur.

22. Si intra tempus probationis Priori evadent confiteri, justis, & rationabilibus causis nullo modo Novitium esse ad professionem admittendum, & judicaverit non expedire, aut non decere, ut eas causas Conventui manifestet: poterit illum etiam irrequisto Conventu emittere: adhibito tamen consilio Vicarii, & alterius ex discretioribus Conventus: sed postea aliquam sui facti rationem Conventui assignare debet. Si tamen nullum adstet periculum, aut scandalum, si dictas causas Conventui assignaverit: debet antequam illum emitat proponere eas Conventui.

23. Novitii Ordinis nostri, nec a Prioribus, nec ab aliis, modo quolibet subtrahantur quod si quis fecerit: legitime puniatur.

24. Si Novitius ante professionem lepram incurserit, non faciat professionem: tamen si in Domo remanere voluerit, charitative ei providebitur de necessariis.

25. Si Novitius exierit, & postea denuo receptus fuerit, post secundam receptionem probabitur per annum integrum antequam profiteatur.

ORDINATIO ANNI 1679.

Solicite invigilent Priores educationi spirituales Novitiorum, & juniorum Monachorum, sciantque nihil majoris esse momenti in Ordine, in quo olim nominabantur in singulis Provinciis, Examinatores Novitiorum sicut nunc nominantur Visitatores, cum ex hac educatione pendeat sepe omnis profectus spiritualis, ac proinde observantia regularis vigor apud Monachos præsertim solitarios, prout nos sumus, quibus si deest vita, & militia spiritualis Theoria, quam bene ad praxim postea redigant, & discretio ex prudenti, & devota directione assumpta, licet sit eis solitudo, & parum proficua, Super quibus sollicite etiam inquirant Visitatores, atque etiam interrogent de circumspectione an servetur in admissione postulantium, & receptione Novitiorum, ut in tantum apud nos recipiantur, quorum vocatio sit bene probata, & corporis animique dispositio ad Ordinis exercitia idonea, nec unquam detur locus indiscretis favoribus, humanis respectibus, ac imprudentibus compassionibus, aut affectibus, quibus via paratur sub pretextu charitatis, ad clades, & ruinas observantia Regularis, Ordinibus Regularibus obvientes, ex indolatione, ineptitudine, aut imbecillitate receptorum; qui postea sapies sunt ceteris in vita laicioris exemplam, aut in scandalum, & si quos Priores in re tanti momenti, ex qua totius vitæ religiose ratio, totiusque Ordinis bonus status dependet, remissos, aut culpabiles invenerint, denuncient illos statim R. Patri, aut Capitulo Generali, ut congruum apponatur remedium, nec multiplicari sinatur genus apud nos absque magnificatione letitia. Directorium autem Novitiorum ad calcem præsentium Statutorum imprimi ordinatum, ubique servetur, habitum tamen aliqua Religionum ratione, quoad temporis distributionem, juxta ordinationem Visitatorum a R. P. approbandam.

ORDINATIO ANNI 1597.

Cum certo constet ex bona, vel in alia receptione, & institutione Novitiorum profectum, vel defectum Ordinis nostri, tam in numero, quam in merito personarum præcipue pendere, & in parvis Domibus, in quibus pauciores, quam octo utiles Monachi

residere solent, qui Divinum officium cum nota integre non persolvant, non possint Novitii sufficienter ad omnia, quæ sunt Ordinis institui: Ideo confirmantes ordinationem factam annis 1594. & 1595. statuimus, ut in dictis parvis Domibus non recipiantur, nec retineantur Novitii, sed in his dumtaxat, in quibus Divinum Officium etiam nocturnum cum nota cantatur, & Regularis observantia perfectius custoditur. Quando autem Professi in hujusmodi Domibus Conventualibus ad parvas Domos mittentur, sic omnino in illis suscipiantur, & necessariis foveantur ac si illarum essent professi, habeantque vocem in omnibus tractatibus, non tamen in electione novi Prioris, quam non facient habitatores parvarum Domorum, sed per Capitulum, aut R. P. Carthusiæ illis providebitur de Superiore.

De Professione Novitiorum.

CAPUT DECIMUMOCTAVUM.

1. Nullus, qui minori tempore quam per annum post susceptum habitum in probatione steterit, ad professionem admittatur. Professio autem ante facta, sit nulla, nullamque inducat obligationem ad Ordinis observantiam, aut ad alios quoscumque effectus.

2. Professionem tacitam in nostro Ordine non habemus, neque permitimus; sed omnes volumus esse expresse, & publice professos.

3. Cum tempus quo Novitius professionem facere debeat institerit, si receptibilis apparuerit, & in duobus festis Capituli in petendo misericordiam sedulus fuerit: non in primo, sed in secundo festo, dies ei quo in totum suscipi debeat certus assignabitur, si perseveraverit pulsans, & facultas ei libera sua omnia quomodo, vel quibus placuerit distribuendi, tribuetur.

4. Nulla persona Ordinis aliquid omnino petat a Novitio professionem facturo de rebus ipsius, etiam intuitu pietatis, & elemosynæ dandæ quibuslibet personis: Sed Novitii permittantur libere disponere de rebus suis, prout voluerint. Qui contra fecerit, arbitrio Prioris acriter puniatur.

5. Quod si assignato die perseveraverit pulsans, optatus ei tribuetur assensus: eique dicitur quod ad Missam sit professionem facturus, & communicaturus, sicut in prima parte describitur.

6. Tunc ipse, vel alius pro eo, professionem sub hac forma, & verbis scribet. Ego Frater N. promitto stabilitatem, & obedientiam, & conversionem morum meorum coram Deo, & Sanctis ejus, & Reliquiis istius Eremitæ, quæ constructa est ad honorem Dei, & Beate semper Virginis Mariæ, & Beati Joannis Baptistæ: in presentia D. N. Prioris. Et in hujus professionis fine, ipse met Novitius manu propria signum Crucis depinget. Quamvis autem Ecclesia sit constructa ad honorem alterius Sancti, quam Beate Mariæ, aut B. Jo. Baptistæ; non tamen mutabuntur prædicta verba professionis.

7. Porro nullus Novitius professionem facere potest, nisi proprio Priore presente, & celebrante, vel alio Priore Ordinis nostri per voluntatem ejus, si legitime fuerit præpeditus. Rectores tamen Domorum incorporatarum Ordini possunt Novitios ad professionem recipere, ubi Priores ad hoc vocandi distant ultra unam dietam. Et tunc in ipsa professionis forma, & scriptura,

mu.

mutabitur Prioris nomen, in nomen Rectoris.

8. A parentibus Novitii, nec ex parte Novitii, nec alicujus nostrum, quidpiam ad cibum, potumve pertinens petatur. Verum si ultro offerant, quod Carthusiana sobrietati, & modestiæ non repugnat, nequaquam respici debet.

9. Cum noster Ordo unus sit in multis diversarum Nationum Domibus: & una professionis forma fervetur ab omnibus, quæ iterari non debet: volumus omnes, & singulas ejusdem Ordinis personas, contentas esse sua professione prima, prohibentes omnino, ne quis secundam faciat, quam si fecerit, declaramus nullam esse.

10. Ordinem, seu locum ubique in Conventu cum cuncti tenemus, quem singulis suis dedit adventus: nisi forte Prior de consensu Conventus, vel majoris partis, aut R. Pater aliquem supposuerit, vel præposuerit, ob certam causam. Quando autem duo Novitii ad aliquam domum veniunt; qui posterior venit, si prius professionem fecerit, primus deinceps remaneat.

11. Professione facta, qui susceptus est, ita se ab omnibus quæ mundi sunt intelligat alienum: ut nullius prorsus rei, nec sui quidem ipsius, sine Prioris sui licentia habeat potestatem. Cum enim ab omnibus, qui regulariter vivere decreverunt, obedientia magno studio sit servanda, a nobis tamen tanto devotius, & sollicitius, quanto asperius, districtiusque propositum subivimus: ne si, quod absit, illa defuerit, tanti labores non solum careant premio; sed & supplicium damnationis incurrant. Hinc enim Samuel, Melior est, inquit, obedientia, quam victima: & auscultare, magis quam offerre adipem arietum: quoniam quasi ariolandi peccatum est, repugnare, & quasi scelus idololatriæ, nolite acquiescere. Quod unum testimonium, & obedientiæ laudem, & inobedienciæ sufficientem habet vituperationem.

De vitio proprietatis, & Excommunicationis Proprietariorum.

CAPITULUM DECIMUM NONUM.

1. Cum detestandum sit omnibus Religiosis proprietatis vitium, & eorum saluti valde contrarium, statuimus, & ordinamus, quod nulla persona nostri Ordinis professa, separatim, aut appropriatim habeat, aut custodiat aliqua bona, a bonis totius Communitatis distincta, præter ea, quæ sibi Ordo concessit ad usum simplicem: sed omnia bona Domus, elemosynæ, dona, xenia, & alia univèrsa quæ Conventui, singularibusve personis mittuntur, vel offeruntur, incorporentur Conventui, & dispensationi, ac administrationi Præsidentis subjaceant, qui ea distribuat, & expendat, prout secundum Deum, & conscientiam, communi utilitati domus viderit expedire.

2. Præsidentes igitur Domorum, Visitatores a personis Ordinis vitium proprietatis penitus extirpare conentur, nec permittant quod pecunias aliquas, per se, vel per medium cujuscumque interpositæ personæ, in sua voluntate habeant, aut ut deposita aliena quæcumque sint,

(a) *Ista si non sunt animo occultandi, aut retinendi, sed animo declarandi, & sub spe ratiabilitatis, dicuntur tantum pro modo culpa puniendi, quia non habent qualitates proprietatis completas.*

penes se custodiant. Et si quos in hoc culpabiles invenerint, rigide puniant.

3. Si vero alicui ex personis prædictis aliquid datum, vel oblatum fuerit, in eo nullum jus, aut proprietatem prætere debet: licet ex permisso Præsidentis ad simplicem usum, ad nutum ejus revocabilem, illud possit apud se custodire, & eo uti, pecuniis exceptis. Quod si quis contentiose, illud tanquam suum retinere voluerit, ab eo auferatur, & ad communem usum deputetur.

4. Nulla etiam Persona, quæ apud nos fuerit professa, in libris, vel aliis quibuscumque rebus sui gratia Ordini acquisitis, usumfructum, vel alium quemlibet titulum sibi præsumat vendicare: sed illum usum cum gratiarum actione, non ut rei propriæ, sed alienæ recipiat, si sibi concedatur.

5. Debent enim professi omnes, imo tenentur ex necessitate voti suæ professionis habere, animum paratum resignandi in manibus Præsidentis sponte, & libere, ea omnia, quæ sibi concessa sunt, si libri fuerint, aut aliquid aliud carum, vel vile: quoties superior voluerit, aut fieri mandaverit. Nec si hoc fecerit, debent murmurare, aut conqueri; alioquin nondum se, & sua reliquerunt; & propterea pauperem Christum sequi, & ejus imitatores, & discipuli fieri non possunt, nec ejus paupertate ditari.

6. Petere, accipere, permutare, & donare, quidquid illud fuerit sine licentia si quis præsumpserit, pro qualitate culpæ puniatur. (a) Donationes etiam sub specie, vel colore mutationis, a nobis, vel inter nos nullo modo fiant. Neque etiam cuiquam Monacho, aut Converso a Prioribus nostri Ordinis aliquid recipere liceat, nisi cum licentia proprii Prioris.

7. Ceterum ne Priorum tenacitas aliquando proprietatis occasionem ipsis Monachis donet, (b) districte injungimus univèrsis Prioribus, ut de necessariis more Ordinis, Monachis suis rationabiliter provideant: Superflua vero, quæ statui paupertatis, quam professi sunt, non conveniunt, & omnem speciem vitii proprietatis, & fraudis suspicionem ab eis auferant ad formam nostri propositi. Quod ut leviori labore exequi valeant, habeant ipsi Priores claves omnium Cellarum Monachorum, & Conversorum, vel unam singularem, quæ dictas Cellas aperiat. Alias vero seras dictarum Cellarum damnent, & auferendas diligenter, & fideliter curent. Et si quos invenerint clandestinas seras, vel claves habere: acriter eos puniant pro modo culpæ, & suspicionis.

8. Omnes tam Clerici, quam Laici professi tenentur suo Priori ostendere, & ejus voluntati exponere quidquid habent in Cellis, vel alibi, quoties fuerint ab eo requisiti. Et hoc idem per omnia Conversi teneantur facere Procuratori. Qui vero contumax in præmissis fuerit, vel si aliquid eisdem celaverit, ut Proprietarius puniatur.

9. Singulis autem annis a Circumcisione, usque ad Quinquagesimam Conversi Procuratori; Monachi vero a Quinquagesima usque ad Ra-

(b) *Eadem forma discretionis uti debent Priores circa materiam voti paupertatis, quæ commendatur illis circa votum obedientiæ Cap. 3. n. 3. Cum in utroque sit par ratio periculi, servatis tamen istis, quæ hic dista sunt.*

Ramos Palmarum, quidquid habent ostendant, & exponant voluntati Præsidentis.

10. Porro ad perfectiorem extirpationem vitii proprietatis, statuto irrefragabili ordinamus, ut quicumque Subditus Monachus, vel Conversus, crimen furti, vel alienationis commiserit, seu Proprietarius fuerit (a) ultra valorem trium parvorum solidorum Turonensium, qui nunc ad valorem vigintiquinque assium Gallicorum ascendunt, (b) & illud suo Priori super annum, aut saltem temporibus constitutis, confiteri sacramentaliter, vel revelare extra Confessionem scienter neglexerit, hoc est præsens usque ad diem Cœnæ inclusive, & absens usque ad octavam diem reversionis in Domum suam, post prædictum terminum similiter inclusive, ipso facto, hoc est, elapsis dictis terminis, excommunicationis sententia, quam in istis scriptis serimus, sit ligatus: a qua non possit absolvi, nisi per proprium Priorem, vel eo absente per Vicarium, cum onere tamen satisfaciendi Superioris præcepto, nisi Vicarius ipse in absentia Prioris illud tulerit.

11. Hanc præterea Sententiam latam a Capitulo Generali, & præsens Statutum; annis singulis in Dominica Palmarum Priores, vel ipsi absentibus Vicariis omnibus professis, tam Clericis, quam Laicis nostri Ordinis in unum congregatis publice in Capitulo Monachorum, denuntient: ipsamque, ut moris est, ex scriptis proferant, & promulgent presentibus univèrsis, forma, quæ sequitur ante, vel post, in vulgari sermone, propter laicos exponenda.

ORDINATIO ANNI 1679.

Ut mandato Sedis Apostolicæ obtemperemus ad tollendas difficultates, quæ jam pluries, & nuper motæ sunt contra tres parvos solidos Turonenses, qui materia proprietatis, & excommunicationis esse discernuntur in Statutis, contra quod allegatur valorem pecuniarum nunc diversum esse a valore, quo estimabantur anno 1368. quando summa illa prætaxata est in nova editione Statutorum tunc temporis facta, ac proinde id supputari debere, sicut jam observatum esse putatur, ut patet ex materia hujusce proprietatis, quæ ad duodecim denarios in antiquis Statutis circa annum 1259. editis definita est, & postea in subsequentibus præfato anno 1368. editis ad tres solidos deducta est. Re illa a Capitulo Generali diligenter examinata, & supputato rerum venalium, & pecuniarum valore, concordando tempora temporibus, declaramus tres illos parvos solidos Turonenses in Statutis circa annum 1368. editis expressos, nunc æquivalere vigintiquinque solidis Turonensibus Gallicis, qui in moneta Hispanica nunc valent tribus realibus argenteis cum dimidio, in moneta Germanica triginta septem crucigeris cum dimidio, & in moneta Italica tribus julii cum dimidio, ad quam summam, ut ipse istis tribus solidis Turonensibus æquivalentem, materiam illam proprietatis, & Excommunicationis reducimus.

Sententia in die Palmarum in Capitulo pronuntianda.

12. Cum sit a Generali Capitulo institutum, quod personæ Ordinis univèrsæ, quæ suis Prioribus, Vicariis, aut Rectoribus, quoad illas domos quæ per Vicarios, vel Rectores gubernantur, non ostenderit quidquid habuerint, nec ejus exposuerint voluntati: Laici videlicet a festo Circumcisionis usque ad Quinquagesimam, Monachi vero, & Clerici usque ad Dominicam in Ramis, & quæ aliquid ultra valorem trium parvorum solidorum Turonensium monete usualis, qui nunc ad valorem vigintiquinque assium Gallicorum supputantur, simul, vel per partes animo occultandi retinuerint, vel sine dictorum Superiorum licentia ultra summam prætaxatam aliquid donaverint, permutaverint, vel modo quolibet alienaverint, & illud, vel illa eisdem Superioribus non revelaverint, sententiam Excommunicationis incurrant ipso facto: donec confessione præcedente beneficium absolutionis a Superioribus sepedictis meruerint obtinere. Ideo ego Frater (N) Prior aut Vicarius, siue Rector Domus hujus (N) vigore, & virtute Sententiæ latæ, ut præmittitur a dicto Capitulo Generali excommunicatos denuntio omnes tam Monachos, quam Conversos professos hujus Domus, ac de mandato Ordinis ibidem hospitantes, qui occultandi animo, vel celandi (c) ultra valorem summæ prædictæ retinuerint, donaverint permutaverint, vel quolibet modo alienaverint, & ea mihi scienter neglexerint confiteri, vel extra Confessionem revelare usque ad Cœnam Domini si presentes sunt, vel usque ad diem Octavam postquam ad Domum istam revertentur, quantum ad absentes: quibus terminis elapsis, & non ante, huic Excommunicationi subjaceant, donec confessione præcedente a me beneficium absolutionis meruerint obtinere: cui quantum ad præfatas personas præsentis Excommunicationis jam percussas, data est potestas absolventi a Capitulo memorato.

13. Et sciendum est quod hæc Sententia in Domibus Monialium debet a Vicario promulgari, hora, die, & loco quibus supra: presentibus, & audientibus Monachis, Conversis, ac Monialibus omnibus. Item sciendum, quod potestas data Procuratoribus a Statutis, virtute hujus processus, nec restringitur, nec laxatur.

14. Res, jura, redditus, aut possessiones Domorum Ordinis infra terminos possessionum, vel etiam extra, cum debita licentia, jam acquisitas, seu acquirendas, vel quæ sunt de patrimonio ex antiqua fundatione Domorum suarum, nullus alienet, nisi pro Domorum ipsarum urgente necessitate, vel magna utilitate, & cum licentia speciali Capituli Generalis, aut R. Patris, præcedente etiam debito tractatu, & interveniente consensu suorum Conventuum, & amorum Visitatorum, vel saltem alterius, si ambo haberi non possunt.

15. Terrulæ autem, seu possessiones minus uti-

(a) *Proprietas a furto distinguitur, in eo quod Monachus sit per eam iniquus possessor, etiam rerum sibi donatarum, aut concessarum.*
(b) *Vide Ordinationem anni 1679, hujus Cap. ut Mandato &c.*
(c) *Verbum illud attendendum est veluti formale trans-*

gressioni, cui merito censura excommunicationis infligitur, nisi transgressus intra tempus revelet. Qui autem possidet, aut aliter aliquid invito Priori, etiam non habet occultandi animum semper peccat contra votum paupertatis juxta materia gravitatem.